

vuf Terimleri Sözlüğü, İstanbul 1995, s. 537; Cemâl Kurnaz, *Hayâli Bey Divânı'nın Tahlili*, İstanbul 1996, s. 280, 524-525; Mustafa Tatçı, *Yunus Emre Divanı I: İnceleme*, İstanbul 1997, I, 437; a.m.f., *Hayretî'nin Dinî-Tasavvufî Dünyası*, Ankara 1998, s. 71, 75; İskender Pala, *Ansiklopedik Divan Şiiri Sözlüğü*, İstanbul 1999, s. 400; Mustafa Uzun, "Sidretü'l-müntehâ", *DİA*, XXXVII, 152-153.

MUSTAFA UZUN

TUFAN

(الطوفان)

Hz. Nûh'un kavminin cezalandırılması için meydana gelen büyük su felâketi.

Sözlükte **tûfân** "sel getiren şiddetli yağmur, su baskını, her yeri kaplayan su" anlamına gelmektedir (*Lisânü'l-'Arab*, "tvf" md; *Tâcü'l-'arûs*, "tvf" md). Tûfanın karşılığı İbrânice'de **mabul**, Akkadca'da **abu-bu**, Latince'de **diluvium** olup hepsi de "yağmur fırtınası, sel, her şeyi kuşatan su baskını" mânâsındadır (*IDB*, II, 279). Tûfan sadece su ile değil ateş, deprem, kan, kar gibi unsurlarla meydana gelen felâketlerin de adıdır; ancak genelde su ile gelen felâket anlamı ön planda olup bu yönüyle tarihte pek çok örneğine rastlanmakta, özellikle Hz. Nûh zamanında meydana gelen ve her şeyi su altında bırakan büyük felâketi ifade etmektedir.

Semavî felâketlerle alâkalı mitler dünyanın nasıl yıkılıp bir çiftin veya bir grubun dışında insanların yok edildiğini nakleder. Tûfan rivayetleri kozmik felâketler içinde en çok ve en yaygın olanlarıdır. Diğer bazı felâketler de -depremler, yangınlar, dağların yıkılması, salgın hastalıklar- insanların yok olmasına sebebiyet vermiştir. Bu rivayetlerin yer aldığı kültürlere göre tûfan, tanrılar tarafından günah işleyen insanlarla birlikte dünyada mevcut bütün canlı varlıkları ortadan kaldırmak üzere gerçekleştirilen ve bütün dünyayı istilâ ettiği inanan su felâketidir. Bu tür felâketlerin söz konusu edildiği rivayetlerde insanlığın yıkılışını yeni bir hastalığın doğuşu izlemektedir. Tûfan yüce kudretin öfkesini celbeden günahlara bağlanmakta, bazan da ulûhiyyetin insanlığa son verme arzusu veya dünyanın yaşlanmışlığı tûfana sebep olmaktadır (*EUn.*, V, 405). Nitekim *Tevrat*'a göre yeryüzünde insanın kötülüğü çoğalınca Tanrı insanları yok etmeye karar vermiş (*Tekvîn*, 6/5-7, 13), *Kur'an*'a göre ise yalnız Hz. Nûh'un kavminden inanmayan ve Allah'ın elçisini kabul etmeyenler bu yolla cezalandırılmıştır.

Tûfan hadisesi Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslâm gibi semavî dinlerin yanı sıra mahiyeti farklılıklar taşısa da Afrika kıtası ile Asya'nın bazı bölgeleri hariç birçok kültürde; Filistin, Yunanistan, Asur, Amerika, Avustralya, Hindistan, Tibet, Çin, Malezya, Litvanya gibi çeşitli ırklara ve bölgelere ait çok sayıda halkın geleneğinde de bulunmaktadır (*NDB*, s. 178; *Eliade, Histoire*, I, 75; *IDB*, II, 280). Tûfanın mitolojik bir hikâyeye veya asılsız bir efsane olduğu görüşü ise bunun yaygınlığı ve kutsal metinlerde yer alışı dikkate alındığında savunulabilir değildir. Tûfan hikâyesi Güneydoğu Asya'da, Malezya'da ve Polinezya'da yaygındır. Avustralya'da tûfan anlatımlarında bütün suları yutan dev bir kurbağadan bahsedilir. Susuzluktan kırılan hayvanlar bu kurbağayı güldürmeye karar verirler. Kahkaha patlatan kurbağanın ağzından çıkan sular tûfana yol açar (*H. Cazelles*, III, 573; *EUn.*, V, 405). Hindistan'da Vedalar'da yer almayan tûfan hadisesi ilk defa *Catapatha Brâhmanâ*'da nakledilir. Bir balık insan ırkının atası olan Manu'yu gerçekleştirmesi çok yakın olan tûfandan haberdar eder ve bir gemi yapmasını öğütler. Tûfan başladığında balık gemiyi kuzeve doğru çeker ve bir dağın yanında durdurur. *Mahabharata* ve *Bhagavata Purana*'da tûfan hikâyesinin kısmen farklı versiyonları bulunmaktadır (*M. Delahoutre*, I, 453; *ERE*, IV, 555). İran'da mevcut inanışa göre dünya, korkunç bir kış mevsiminde biriken karların erimesiyle oluşan tûfan neticesinde son bulmaktadır. Ahura Mazda ilk insan ve ilk kral Yima'ya bir kaleye çekilmesini öğütler. Yima da insanların en iyileriyle çeşitli türde bitki ve hayvanları yanına alarak bu kaleye sığınır ve kopan tûfan altın çağa son verir. Yunan mitolojisine göre tanrı Zeus'un geçtikçe daha çok günah işleyen insanları bir tûfanla yok etmeye karar verir. Prometheus, oğlu Deucalion'u Zeus'un bu kararından haberdar eder ve ona bir tekne yapmasını öğütler. Deucalion tekneyi yaparak karısıyla birlikte bu tekneye biner ve dokuz gün dokuz gece sularda sürüklenirdikten sonra tûfanın sona ermesiyle Parnassos dağına ayak basar (*Necatigil*, s. 64; *EUn.*, V, 405; *ERE*, IV, 554-555). Güney Amerika kabilelerinin inancında tûfan efsanevi ikizlerden birinin yere vurup yer altı sularını fıçırtmasıyla meydana gelir. Orta ve Kuzey Amerika'da çok sayıda tûfan hikâyesi vardır, bunlarda nakledildiğine göre söz konusu felâket genellikle su taşmalarıyla veya yağmurla olmaktadır (*EUn.*, V, 405).

Tûfanla ilgili en eski rivayetler ve kutsal metinlerde aktarılanlara en yakın olanlar Ortadoğu menşeli çivi yazılı geleneğe aittir (Sumer, Bâbil, Asur). İlk yazılı belgeler Sumerler'den kalmadır ve Bâbil tûfan hikâyesi de Sumer menşelidir. Tûfanın Sumer versiyonu fragmanlar biçiminde pek çok boşluğu olan bir metin halinde günümüze ulaşmıştır. Sumer ve Akkad'da tûfan beşer tarihinin en büyük felâket günlerinden biri olarak hatırlanmaktadır. Sumerler'e ait krallar listesi sekiz kralı zikreder, ardından şu açıklama gelir: "Tûfan oldu. Tûfan her şeyi götürdüğünde gökten gelen âfet krallığı alçalttığımda krallık Kış'te idi" (*NDB*, s. 179). Sumer versiyonuna göre tanrılar tûfan koparmaya ve insanlığı yok etmeye karar verirler, ancak tanrılardan bazıları bundan hoşlanmaz. Tanrılardan biri dindar, Tanrı korkusu bilen, ilâhî vahiyler alan Kral Ziusudra'ya bir tûfan kopacağını haber verir ve ondan bir gemi yapmasını ister. Tûfan yedi gün yedi gece boyunca ülkeyi kaplar. Ziusudra bir gemi yapmak suretiyle tûfandan kurtulur, gemiden çıkınca kurban takdim eder ve ilâhlar onu ölümsüzleştirerek güneşin doğduğu yere, Dilmun'a yerleştirirler (*Kramer*, s. 128-132). Sumerce yazılan bu tabletin yanında Eski Babilonya dilinde yazılmış, tûfanı anlatan, birkaç satırdan ibaret ikinci bir fragman daha bulunmuştur. Burada da Tanrı'nın yeryüzünü bir tûfanla yok etme kararından, "hayat kurtaran" adlı bir geminin yapılışından söz edilmektedir. Gemide yerde yaşayan hayvanlar ve göğün kuşları vardır (*IDB*, II, 282). İkisi Eski Babilonya, ikisi Asur versiyonu toplam dört fragmanda tûfan olayından bahseden Atrahasis destanına göre En-lil, insanlığı cezalandırmak için üzerlerine bir takım felâketler gönderir ve sonunda tûfan koparmaya karar verir. Tanrı Ea, Atrahasis'e rüyasında bu durumu haber verir, Atrahasis kendisine verilen tâlimat doğrultusunda bir gemi inşa eder (*a.g.e.*, II, 282; *Limet*, I, 450). Tûfanla ilgili Sumer, Bâbil ve Asur rivayetleri kısmî farklılıklar taşımaktadır. Büyük İskender zamanında Bâbil'de yaygın olan tûfan hikâyesini nakleden Bâbilli din adamı Berossus'un tûfan öncesine ait verdiği on kişilik krallar listesindeki son isim, tûfanın kahramanı olan ve Sippar'da yaşayan Xisouthros'tur. Bir gemi yapma emri alan Xisouthros erzakla birlikte gemiye ailesini, samimi dostlarını, kuşları ve dört ayaklıları alır. Yağmur dindiğinde kuşları gönderir, kuşlar geri döner; birkaç gün sonra tekrar bırakır, ayakları çamurlu olarak dönerler; üçüncü-

TUFAN

sünde artık dönmezler. Gemi karaya oturmuştur. Xisouthros ailesiyle birlikte gemiden çıkar ve bir şükür kurbanı takdim eder, daha sonra da diğerleri çıkarlar (*NDB*, s. 179; *IDB*, II, 282).

Bâbilliler'e ait en tam sayılan tûfan hikâyesi Gılgamış destanında bulunur. Destanla ilgili eldeki metin Asurbanipal (669-626) Kütüphanesi'nden gelmektedir ve çok eski orijinal metinlerin kopyasıdır. Destan on iki tablete yazılmıştır, tûfan on birinci tablettedir: Uruk şehrinin kralı Gılgamış, dostu Engidu'nun ölümü üzerine onu tekrar hayata döndürmek amacıyla tûfandan kurtulup ölümsüzlüğe eren Ut-napiştim'i (Uta-napiştim, Sumerce'si Ziusudra) bulup kendisinden ölümsüzlüğün sırrını öğrenmek ister. Ut-napiştim ona tûfan olayını anlatır. Ut-napiştim, Fırat kenarındaki Şuruppak şehrinin kralıdır. İnsanoğlunun aşırı gürlütüsünden rahatsız olan ilâhlar insan neslini tûfanla yok etmek isterler; fakat Tanrı Ea, Ut-napiştim'i haberdar eder ve ailesiyle birlikte belli sayıda hayvanı kurtarmak için bir gemi yapmasını söyler. Geminin eni boyuna eşit olacaktır. Hemen işe koyulurlar ve beşinci günün sonunda geminin 3600 m²'lik omurgası kurulur. Geminin bordası 60, dış yüzeyi ise 240 m²'dir. Alt ve üst güverteleri yedi, ambarı dokuz bölmeye ayrılmıştır. Yedinci günde geminin yapımı tamamlanır. Ut-napiştim gümüşünü, altınını, ailesini, kırların evcil ve yabani hayvanlarının hepsini gemiye alır. Tûfan sel gibi yağın bir yağmurla başlar ve bu yağmur altı gün, yedi gece sürer; âdetâ göklerin valarını açılır, yerin bentleri yıkılır, sonunda her yeri su kaplar. Yedinci gün fırtına dener ve gemi Nissir dağına oturur. Aynı gün Ut-napiştim bir güvercin, sonra bir kırlangıç gönderir, fakat kuşlar geri döner. Nihayet bir karga gönderir, karga geri dönmez. Bunun üzerine Ut-napiştim, Nissir dağı üzerindeki gemiden iner ve ilâhlara kurban sunar. İnsan neslinin yok olmadığını gören ilâh En-lil öfkelenir, fakat Ut-napiştim'e tûfanı haber veren Ea, bütün insanlığı helâk etme kararı sebebiyle En-lil'i eleştirerek suçlu kim ise onu cezalandırmasını ve günahın cezasını da sadece işleyenlerin çekmesi gerektiğini söyler. Bunun üzerine En-lil, Ut-napiştim ve eşinin ölümsüz olmasına ve nehirlerin bulduğu yerde yaşamalarına karar verir. Çok sonraları Gılgamış ölümsüzlüğü ararken Ut-napiştim'i orada ziyaret eder ve kendisinden tûfan hadisesini öğrenir (*NDB*, s. 179; Bottero, s. 188-202; *IDB*, II, 280-281; *ERE*, IV, 550-554). Arkeolojik araştır-

malar Sumer ve Akkad'ın korkunç sel felâketlerine mâruz kaldığını göstermektedir. Bu su baskınlarından biri Kiş'te meydana gelmiş, ortalama 30-40 cm. kalınlığında bir çamur kütlesi şehrin medeniyetini oluşturan her şeyi kaplamıştır. Benzer bir su baskını milâttan önce IV. binyılın sonuna doğru Jemdet Nasr şehrinde yaşanmıştı; aynı dönemde Şuruppak'ta da tûfan izlerine rastlanmaktadır. Ancak Ur şehrinin kuşatan tûfanın izleri daha belirgindir. Nitekim Woolley, 1927-1929 arasında Ur'da yaptığı araştırmalarda 2,5 m. kalınlığında bir çamur tabakası bulmuştur. Bu tabakanın oluşumu, su ile getirildiğini gösteriyordu ve çamur tabakasının altında eski bir medeniyetin mevcudiyeti görülmekteydi (*NDB*, s. 179; *IDB*, II, 283).

Yahudilik'te tûfan hadisesiyle alâkalı bilgiler Tevrat'a dayanmaktadır (Tekvîn, 6/5-9/17). Tûfanla ilgili Tevrat metninin bir kısmı (Tekvîn, 6/5-8, 7/1-5, 7, 8-9, 10, 12, 16b, 17b, 22-23; 8/2b, 3a, 6-12, 13b, 20-22) Yahvist, bir kısmı ise (6/9-22, 7/6, 11, 13-16a, 17a, 18-21, 24; 8/1-2a, 3b-5, 13a, 14-19; 9/1-17) Ruhban kaynağına aittir. Tevrat'taki tûfan kıssasına göre Yahve yeryüzünde insanların kötü olduğunu ve içlerinden devamlı kötü düşünceler geçirdiklerini görür. İnsanları yarattığına pişman olarak, "Yarattığım insanları, hayvanları, sürüngenleri ve gökteki kuşları yeryüzünden sileceğim, çünkü onları yarattığıma pişmanım" der. Göklerin altında soluk alan bütün canlıları yok etmek için üzerlerine su tûfanını göndereceğini, her canlının öleceğini, sadece Nûh ve ailesinin kurtulacağını bildirerek (Tekvîn, 6/5-13, 17; 7/4) Nûh'tan verilen ölçülere göre gofer (servi) ağacından bir gemi yapmasını (Tekvîn, 6/14-16), kendisinin ve eşinin, eşiyle birlikte oğullarının gemiye binmelerini, ayrıca her canlı türünden bir erkekle bir dişi gemiye almasını bildirir. "Her türdeki kuştan, her türdeki çiftlik hayvanından, her türdeki sürüngenden biri erkek, biri dişi olmak üzere ikişer tanesi sağ kalmak için sana gelecekler. Yanına hem kendin hem de onlar için yenilebilecek ne varsa al, ileride yemek üzere depola" der ve Nûh kendisine emredilen şeyi yapar (Tekvîn, 6/18-20; 7/2-9, 13-16). Diğer taraftan yine Tevrat'ta temiz sayılan hayvanlardan erkek ve dişi olmak üzere yedişer çift, temiz olmayan hayvanlardan erkek ve dişi olmak üzere ikişer çift, kuşlardan yedişer çift almasını ister (Tekvîn, 7/2-3). Yahudi kaynakları temiz hayvanlardan yedişer çift alınmasını karaya çıktıktan sonra kurban edilmeleri amacıyla açıklar. Hayvanlar Nûh'a ken-

di istekleriyle gelmişler ve Nûh da onları gemiye almıştır. Geminin uzunluğu 300 arşın, genişliği 50 arşın ve yüksekliği 30 arşın olacaktır. Geminin içi ve dışı ziftle sıvanacak ve bölmelere ayrılacaktır. Geminde boyu yukarıya doğru bir arşını bulan bir pencere yapılacak, geminin kapısı yan tarafa konulacak, ayrıca alt, orta ve üst güverteler olacaktır (Tekvîn, 6/14-16). Yahvist metne göre Tanrı Hz. Nûh'a, "Sen bütün evindekilerle gemiye gir; çünkü seni önümde bu nesil içinde salih gördüm. Yedi gün sonra yeryüzünde kırk gün kırk gece yağmur yağdıracağım, yarattığım bütün varlıkları yeryüzünden sileceğim" der (Tekvîn, 7/1-4). Nûh ve oğulları Sâm, Hâm, Yâfes, Nûh'un karısı ve oğullarının karıları olmak üzere toplam sekiz kişi gemiye girerler. Yahve'nin emrettiğine göre temiz olanlardan yedişer ve temiz olmayan hayvanlardan ikişer ve kuşlardan ve toprak üzerinde sürünenlerin hepsinden erkek ve dişi olarak ikişer ikişer gemiye girerler (Tekvîn, 7/7-9). Yedi günün sonunda büyük enginin bütün kaynakları fıskırır, göklerin kapakları açılır, tûfan suları yeryüzüne iner, kırk gün kırk gece yağmur yağar. Yahve geminin kapısını kapar, sular yükselir ve dağları 15 arşın aşar; yeryüzünde olanların hepsini, insanlardan dört ayaklılara, sürüngenlere ve kuşlara kadar bütün varlıkları yok eder; sadece ailesinden yedi kişi ile Nûh ve gemide bulunanlar kalır (Tekvîn, 7/10, 12, 16b, 22-23).

Tûfan sırasında Nûh 600 yaşındadır. Nûh'un hayatının 600. yılında ikinci ayda ayın on yedinci gününde tûfan başlar, kırk gün kırk gece yağmur yağar ve 150 gün boyunca süren yağmurun suları yeryüzünü kaplar. Nihayet Tanrı, Nûh'la beraber gemide bulunan bütün vahşi ve evcil hayvanları hatırlar, yeryüzünde bir rüzgâr estirir ve sular alçalır. Enginin kaynakları ve göklerin pencereleri kapanır, yağmur kesilir. 150 gün sonra sular azalır ve gemi yedinci ayda ayın on yedinci gününde Ararat dağları üzerine oturur (Tekvîn, 8/1-4). Sular onuncu aya kadar gittikçe azalır. Onuncu ayda ayın birinci gününde dağların başları görünür. Yağmurun başlamasından dağların zirvelerinin tekrar görünmesine kadar geçen süre on aydır. Bundan kırk gün sonra da Nûh geminin penceresini açar (Tekvîn, 8/5-6) ve önce kuzgunu, sonra güvercini gönderir. Güvercin geri gelir. Yedi gün sonra güvercini tekrar gönderir ve o ağzında yeni koparılmış zeytin yaprağıyla geri gelir. Yedi gün daha bekler ve güvercini tekrar gönderir, bu defa güvercin geri dönmez. Nûh geminin

örtüsünü kaldırıp bakar ve toprağın kuruğunu görür. Bu, ikinci ayın on yedinci günü 27 Ekim'e, yani güneş takvimine göre tufanın başlangıcından tam bir yıl sonrasına rastlamaktadır. Yahudi âlimi Raşi'ye göre tufan sırasında dünya tam 365 gün boyunca üzerinde hiçbir canlı barındırmamıştır. Tanrı'nın emri üzerine Nûh ve ailesiyle gemidekiler karaya çıkarlar; Nûh bir sunak yapar, Yahve'ye temiz hayvan ve kuşlardan takdimeler sunar. Tanrı da Nûh ve oğullarını kutsar, bütün canlıları bir daha yok etmeyeceğini, yeryüzünü yok eden tufanın bir daha olmayacağını bildirir (Tekvîn, 8/6-22; 9/1-17). Gemiye giren hayvanlarla ilgili her iki metindeki bilgiler arasında farklılık vardır. Yahvist metinde, "Kendine her temiz hayvandan erkek ve dişi olarak yedişer ve temiz olmayan hayvanlardan erkek ve onun dişisi olarak ikişer, göklerin kuşlarından da erkek ve dişi olarak yedişer alacaksın" denilirken (Tekvîn, 7/2-3) Ruhban metninde, "Her türdeki kuştan, her türdeki çiftlik hayvanından ve her türdeki sürüngenden erkek ve dişi olmak üzere iki hayvan gemiye getireceksin" denilmektedir (Tekvîn, 6/19-20). Ruhban metninde tufan bir yıl, Yahvist metinde ise kırk gün sürmüştür (Tekvîn, 7/4, 12, 17; 8/6). Yahvist metne göre tufan yağmurla meydana gelmiştir (Tekvîn, 7/4), Ruhban metnine göre ise enginlerin kaynakları fıskırmış ve göklerin kapakları açılmış, böylece tufan olmuştur (Tekvîn, 7/11; 8/2). İnciller'de tufanla ilgili Tevrat'ta anlatılanlara atıf vardır, dolayısıyla hıristiyanlar Tevrat'ta nakledilenleri kabul etmektedir. Ahd-i Atîk'te gemide Nûh ile birlikte yedi kişinin bulunduğu bildirilmektedir (I. Petrus, 3/20-21).

Tufan kelimesi Kur'an-ı Kerim'de iki yerde geçmekte, birinde Firavun ve Mısır halkına (el-A'râf 7/133), diğerinde Nûh kavmine (el-Ankebût 29/14) gelen su felâketi bahis konusu edilmektedir. Kur'an'da Hz. Nûh'un tebliğ faaliyeti ve kavmini Allah'a kulluğa daveti, kavminin onu dinlemeyip inkârda ısrar etmesi üzerine ceza olarak tufan musibetinin geldiği bildirilmekte, tufanın cereyan ediş tarzı ile Nûh'un ilâhî emre uyup gemi yapması ve kendisine inananlarla birlikte tufandan kurtulması, inananların boğulması anlatılmakta, geminin şekli ve ölçüleri, gemiye binenlerin türü ve sayıları, tufanın süresi gibi konularda bilgi yer almamaktadır. Nûh kıssası A'râf, Yûnus, Şuarâ ve Nûh sûrelerinde de geçmekle birlikte en ayrıntılı biçimde Hûd sûresinde nakledilmektedir. Kur'an-ı Kerim'de bildirildiğine göre Nûh

tufanın muhatabı Nûh kavminin inananlarıdır ve tufan onları cezalandırmak için gönderilmiştir. Nûh'un davetini duymayanların cezalandırılması ilâhî adalette bağdaşmaz, dolayısıyla Nûh tufanının yalnız Nûh kavminin yaşadığı bölgeye has olması gerekir. Hz. Nûh'un peygamber gönderildiği kavim, putperestti. Nûh onları bir olan Allah'a kulluğa davet ettiği, putları bırakıp Allah'a dönmeleri için çok uğraştığı halde onlar putlara tapmaktan vazgeçemedikleri gibi, "Sakın ilâhlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Süvâ'dan, Yegüs'tan, Yeûk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin" diyerek (Nûh 71/23) insanları Nûh'un davetinden uzaklaştırmışlardı. Hz. Nûh, kavmini Allah'tan başkasına tapmama konusunda uyarılmış, aksi takdirde başlarına gelecek azabı kendilerine haber vermiş (Nûh 71/1-4), uzun mücadeleler sonunda kavminin putperestlikten vazgeçmediğini görünce inananları cezalandırması için Allah'a dua etmiş (eş-Şuarâ 26/118-119; Nûh 71/1-28), Allah da onun duasını kabul etmiş ve inkârcı kavminin tufanla helâk edileceğini, kendisinin ve inananların kurtulacağını bildirerek bir gemi yapmasını istemiştir (Hûd 11/36-39). Kur'an'da bu gemiyle ilgili olarak sadece tahtalardan yapıldığı ve çivilerle çakıldığı bilgisi yer almakta (el-Kamer 54/13), geminin diğer nitelikleri hakkında bilgi verilmemektedir. "Gözlerimizin önünde ve vahyimiz uyarınca gemiyi yap" emri gelince (Hûd 11/37) rivayete göre Hz. Nûh tahtayı nereden bulacağını sorar, ona ağaç dikmesi emredilir ve o da Hint meşesi denilen ağaçları diker. Kırk yıl sonra bu ağaçları keserek gemiyi yapar. Ona geminin nasıl yapılacağını Cebrâil öğretir. Geminin başı horozun başı, gövdesi kuş gövdesi, arka kısmı horozun kuyruğunu andırmaktadır. İki yanında kapılar vardır ve üç kattır. Uzunluğu 660, genişliği 330, yüksekliği 33 zirâdir. Geminin ölçüleriyle ilgili olarak 80 x 50 x 30 zirâ rivayeti de vardır (Sa'lebî, s. 55; Fîrûzâbâdî, VI, 29). Bu konudaki başka bir rivayete göre ise havâril Hz. İsa'ya gelerek tufan hakkında bilgi verecek birini diriltmesini isterler. Hz. İsa da Nûh'un oğlu Sâm'ı diriltir, o da gemi ve tufanla ilgili bilgiler verir (Sa'lebî, s. 59; İA, IX, 345). Gemi yapılırken kavmi Nûh ile alay etmiş, gemiyi tamamlayınca Nûh'a canlıların her birinden birer çift ile "haklarında hüküm verilmiş olanlar dışında" ailesini ve iman edenleri gemiye bindirmesi emredilmiştir (Hûd 11/40). Tevrat'ta Nûh'un üç oğlunun eşleriyle birlikte gemiye bindiği belirtilirken Kur'an'da daha önce haklarında hüküm verilmiş olanlar dışında ka-

lan ailesi söz konusu edilmekte, Nûh'a inanan karısı ile (et-Tahrîm 66/10) oğlunun (Hûd 11/43) gemiye binmedikleri ve boğuldukları belirtilmektedir. Gemiye alınan hayvanlara gelince, Tevrat'takinin aksine Kur'an'da birer çift alındığı kaydedilmektedir. Bu hayvanların yeryüzündeki bütün canlı türlerinden değil, Nûh'un sahip olduğu evcil hayvanlardan damızlık olarak alınmış olmasının daha mâkul görüldüğü ifade edilmektedir (Muhammed Esed, s. 432; Sankçioğlu, IX/1-4 [1996], s. 200). Kıssası enbiyâ kitaplarında gemiye alınan hayvanlarla ilgili rivayetler vardır. Nûh gemiye önce karıncaları, en sonda merkebi alır. Merkep ağır ağır girer, çünkü İblis onu kuyruğundan çekmektedir. Sabırsızlanan Nûh, "Şeytanla beraber olsan da yine gir" diye bağırınca şeytan da gemiye girer. Filin kuyruğundan domuz, aslan da kedi dünyaya gelir. Aslanın yanında öküz, kurdun yanında keçi, yırtıcı kuşların yanında güvercinin yaşayabilmesi için Allah onların yırtıcılık güdülerini köreltir. Hz. Nûh evcil hayvanları ve yırtıcı kuşları birinci kata, vahşi hayvanları orta kata koyar, kendisi ve inananlar da üst kata yerleşir. Kıssaya göre gemideki insanların sayısı yedi ile seksen arasında değişmektedir. Kâbil'in zürriyeti boğulur. Nûh gemiye Âdem'in naasını da alır. Gemidekilerin nefislerine hâkim olmaları gerekmektedir ve bu emri unutan Hâm'in derisi siyahlaşır. Harem-i şerif ve Kudüs'teki kutsal mekânlar tufandan etkilenmez. Kâbe tufan sırasında göğe kaldırılır (Sa'lebî, s. 56-57; İA, IX, 345). Daha sonra göğün kapıları açılmış, yerin kaynakları fıskırmış, göğün ve yerin suları birleşmiş, gemi azgın suların üzerinde yüzerken Nûh ve beraberindekiler kurtulmuş, Nûh'un eşi ve bir oğlu dahil inananlar boğulmuştur (Hûd 11/40-47; el-Mü'minûn 23/26-29; el-Furkân 25/37; el-Kamer 54/9-17). Kırk gün, kırk gece gök suyunu boşaltmış, yer suyunu fıskırtmış, daha sonra gemi yüzmeye başlamış ve altı ay su üzerinde kalmıştır (Sa'lebî, s. 58). "Ey yer suyunu yut, ey gök suyunu tut" denilmek suretiyle tufan sona erince gemi Cûdî'ye oturmuş (Hûd 11/44), ve Nûh'a, "Ey Nûh! Sana ve seninle birlikte olanlara bizden selâm ve bereketle gemiden in" denilmiştir (Hûd 11/48). Kur'an'da geminin oturduğu bildirilen Cûdî'nin hangi dağ olduğu konusunda âlimler arasında farklı görüşler vardır (a.g.e., s. 58; bk. CÜDÎ DAĞI); bunun bir dağın özel adı olmayıp "bereketli topraklar" anlamına geldiği ve Nûh ile beraberindekilerin tufan sonrası bereketli topraklara indirildikleri de ifade edilmektedir (Sankçioğlu, IX/1-4

TUFAN

[1996], s. 203). İslâmî kaynaklarda yer alan rivayetlere göre tûfan Ab ayının 13'ünde ve Hz. Nûh 600 yaşında iken başlamış, 10 Receb'de Nûh ve beraberindekiler gemiye binmiş, altı ay gemide kalmış ve 10 Muharrem'de gemiden çıkmıştır. Gemiden inen Nûh ve beraberindekiler Cezîre diyarında Sûk Semânin adı verilen bir köy kurmuştur (Sa'lebî, s. 60).

Tevrat'ın Sumer ve Bâbil rivayetlerinin etkisini taşıyan, Nûh tûfanının bütün dünyayı kapladığı şeklindeki ifadesi tartışmalara yol açmış, bu yüzden de Nûh tûfanının evrenselliğine veya mahallî oluşuna dair çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Nûh tûfanının evrenselliğini savunanların en önemli delili tûfan rivayetlerinin neredeyse bütün dünyayı kaplayacak şekilde yaygın oluşudur. Nitekim Tevrat'a göre tûfan bütün yeryüzünü kaplayan, Nûh ve ailesi dışında bütün insanlığı yok eden su felâketidir. Tûfan bütün yeryüzünü kaplayınca dağlar sular altında kalmış, sular en yüksek dağları on beş arşın aşmıştır (Tekvîn, 6/5-8, 13, 17; 7/4). Sadece Nûh ile ona inananların kurtulduğu ve diğer bütün canlıların öldüğü, Nûh'un insanlığın ikinci atası sayıldığı inancı nazarı dikkate alınırsa hemen hemen bütün dünyada yaygın olan tûfan rivayetlerinin menşeinin bir olduğu ve oradan bütün dünyaya yayıldığı düşünülebilir. Fakat çeşitli kültürlerde mevcut tûfan rivayetlerinin birçoğu Kitâb-ı Mukaddes ve Kur'an'daki tûfan kıssasından farklılık taşımaktadır. Bu rivayetlerden bazılarında tûfan dünya çapında değil mahallîdir ve çok defa olayın kahramanları kendilerini tanrıların yardımı olmadan gemiyle veya dağlara tırmanarak kurtarmakta, tûfan da birkaç günden birkaç yıla kadar sürmektedir (IDB, II, 280). Diğer taraftan eski çağlarda yaşayan insanlar dünya denilince sadece kendi buldukları ülkeyi ya da bilebildikleri yerleri anlıyorlardı. Meselâ Kral Sargon tarafından yaptırılan haritada sadece Mezopotamya ve çevresi gösterilmiş, bu yüzden de Mezopotamya'da meydana gelen tûfanın dünya çapında olduğu sanılmıştır. Mezopotamyalılara göre evren yalnız kendi yaşadıkları yerlerden ibaretti. Onlar başka kıtaların, ülkelerin varlığından haberdar değildi. Bu sebeple karşılaştıkları bir âfeti evrensel diye nitelendirmelerini tabii karşılamak gerekir. Tevrat'ın verdiği bilgilerden hareketle ortaya çıkarılan kronolojik tabloya göre Hz. İbrâhim, Nûh tûfanından 292 yıl sonra doğmuştur (NDB, s. 134); bu da tûfanın milâttan önce XXII veya XXI. yüzyıllarda vuku bulunduğunu gösterir.

Öte yandan yahudilerin kullandığı takvime göre 2010 yılı 5771'e tekabül etmektedir ve Nûh tûfanı günümüzden 4115 yıl önce meydana gelmiştir. Halbuki o dönemde yeryüzünde birçok medeniyet vardı, bu medeniyetler tûfan sonrasında da yaşamıştır. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'e göre Hz. Nûh kendi kavmine peygamber olarak gönderilmiş (eş-Şuarâ 26/106) ve tûfan Nûh'un kavminden iman etmeyenleri cezalandırmak için gelmiştir (el-A'râf 7/59-64; Hûd 11/25-49; el-Furkân 25/37; eş-Şuarâ 26/105-122; el-Kamer 54/9-16); dolayısıyla bir kavmin inanmayanları için gelen bir felâketi bütün dünyaya teşmil edip bazı inançsızlar sebebiyle canlıları yok etmek ilâhî adaletle bağdaşmamaktadır. İnsanlık için gönderilen tek peygamber Hz. Muhammed'dir. Bu gerekçelerden hareketle genellikle tûfanın sadece Nûh'un yaşadığı bölgeye özgü olduğu ve gemiye alınan hayvanların da Nûh'un kendi çiftliğindeki evcil hayvanlar olduğu görüşü benimsenmektedir (Köksoy, s. 107; Ateş, XVI, 274; Sarıkçıoğlu, IX/1-4 [1996], s. 199).

BİBLİYOGRAFYA :

Ali b. Hamza el-Kisâî, *Kısaşu'l-enbiyâ* (nşr. I. Eisenberg), Leiden 1922, s. 85-99; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), I, 179-193; a.m.f., *Câmî'u'l-beğân*, XXIX, 90-102; Sa'lebî, *'Arâ'isü'l-mecâlis*, Kahire 1954, s. 54-60; Firüzâbâdî, *Beşâ'irü zevî'l-tem-yîz* (nşr. Abdülâlim et-Tahâvî), Beyrut, ts. (el-Mek-tebetü'l-ilmîyye), VI, 26-30; E. Mangenot, "Deluge", *DB*, II/2, s. 1343-1358; H. Cazelles, "Deluge", *Catholicisme*, III, 572-573; Behçet Necatigil, *100 Soruda Mitoloji*, İstanbul 1978, s. 64; *NDB*, s. 134, 177-181; H. Limet, "Déluge (religions mésopotamiennes)", *Dictionnaire des religions*, Paris 1984, I, 450-451; M. Delahoutre, "Déluge (dans l'hindouisme)", a.e., I, 453; M. Eliade, *Histoire des croyances et des idées religieuses*, Paris 1984, I, 74-75; a.m.f., "Deluge (Mythes du)", *EDN.*, V, 405-406; Bilal Aksoy, *Çağdaş Bilimlerin Işığında Nuh'un Gemisi ve Tufan*, Ankara 1987; S. N. Kramer, *Tarih Sumer'de Başlar* (trc. Muazzez İlmiye Çığ), Ankara 1990, s. 128-132; Muhammed Esed, *Kur'an Mesajı* (trc. Cahit Koytak - Ahmet Ertürk), İstanbul 2001, s. 432; Mümin Köksoy, *Yerbilimlerinin Katkısıyla Nuh Tufanı ve Sümerlerin Kökeni*, Ankara 2003; J. Bottero, *Gilgamiş Destanı* (trc. Orhan Suda), İstanbul 2006, s. 188-202; Süleyman Ateş, *Kur'an Ansiklopedisi*, İstanbul, ts. (Kur'an Araştırmaları Müessesesi), XVI, 259-288; A. Hilmi Ömer [Budda], "Sümer Dininin Bâbil, İbrânî, İslâm Dinleri Üzerinde Yaptığı Tesirler, Tufan Hikayesi, İbrânî ve İslâm Dinlerinde", *DİFM*, V/23 (1932), s. 53-64; V/24 (1932), s. 33-45; Ekrem Sarıkçıoğlu, "Kur'an ve Arkeoloji Işığında Hz. Nuh ve Tufan Olayına Yeni Bir Yaklaşım", *İslâmî Araştırmalar*, IX/1-4, Ankara 1996, s. 197-203; J. H. Marks, "Flood (Genesis)", *IDB*, II, 278-284; B. Heller, "Nûh", *İA*, IX, 344-346; a.m.f., "Nûh", *EP* (Fr.), VIII, 111-112; F. H. Woods, "Deluge", *ERE*, IV, 545-557; J. Rudhardt, "Flood", *ER*, V, 3130-3133. ÖMER FARUK HARMAN

□ TÜRK EDEBİYATI. Eski çağlardan beri efsaneler ve dinlerin konuları arasında yer alan tûfan hadisesi pek çok sanat alanını etkilemiş, bilhassa tezyinî sanatlarla destanların başlıca konuları arasında yer almıştır. İlkçağ duvar ve tablet resimlerinden itibaren hıristiyan ikonlarında ve İslâm minyatürleriyle halk resimlerinde tûfan ve Nûh'un gemisi tasvirlerine sıkça rastlanmaktadır. Tûfan sözlü gelecekte de güçlü bir yer edinmiş, en eski masallar ve destanlardan itibaren edebî eserlerde anlatılan motiflerden biri haline gelmiştir. Nitekim Nûh peygamber yerine Ut-napıştim'un yer aldığı bir tûfan hikâyesi Gilgamiş destanında etraflıca anlatılmaktadır (*Gilgamiş Destanı*, s. 61-66; Kramer, s. 128-132; Bottero, s. 188-202). Ortadoğu destanlarında (Mutlu, s. 105) ve Ağrı dağı çevresinde gelişen efsanelerde de (Püsküllüoğlu, s. 50-57) tûfan motifi sık görülür. Firdevsi *Şâhnâme*'de, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî *Meşnevî*'de tûfan hadisesine göndermede bulunmuştur.

İslâmî edebiyatlarda tûfan, Kur'an'da anlatılan şekliyle ve daha ziyade felsefî düşünceleri açıklamak yahut didaktik hikmetleri ortaya koymak amacıyla zikredilir. Nûh peygamberin kavmini doğru yola çağırması, onları defalarca uyarması, nihayet kavminin bir tûfanda yok edilmesi şairlere kendi zamanlarındaki birtakım uygulamalar hakkında teşbih imkânı vermiştir ("Eyyâm-ı inbisât ileddir lezzet-i hayât / Tûfân-ı gamda âdeme lâzım mı ömr-i Nûh": Hayatın tadı rahatlık günlerinde çıkar. Belâ tûfanı içindeyken insana Nûh ömrü lâzım değildir - Esad). Tûfan hadisesinin genelde gam ve kederle aynileştirilerek ele alındığı divan edebiyatında şairlerin çoğu tûfandan bahsederken zincirlik terimleri kullanarak tenasüp sanatı ortaya koyarlar ("Hücûm-ı gamda bana anı etti zevrak-ı mey / Kim etmedi anı tûfan olanda keşti-i Nûh": Keder hücum ettiğinde içki gemisiyle yüzmenin verdiği zevki, tûfanda Nûh'un gemisi ona vermemiştir - Fuzûlî). Tûfan felekten şikâyet için de elverişli bulunmuştur. Ancak bazı şairlerin yakalandıkları gam tûfanını hiçe saydıkları ("Tûfan ise dünyâ gamı biz keşti-i Nûh'uz": Eğer dünya dertleri tûfan ise biz Nûh'un gemisiyiz - Rûhî), bazılarının da gamdan kurtulmak adına Allah'ın yardımına sığındıkları görülür ("Nâhudâ eylemese Nûh'u bu keştîye Hudâ / Mevc-i tûfân'a ye lken dayanır ne seren": Allah Nûh'a tûfandan gemiyle kurtulacağını söylemeseydi, tûfan dalgalarına ne direk ne yelken dayanırdı - İzzet Molla). Divan şairleri gam ha-